

[Wihjelm.]

give tredjemand nogen ret til berigtigelse.“, for mig bekendt er lige præcis den sætning hentet ordret fra den bestående presselov. Den står der i forvejen, så hvis der er administrationsbesvær med den, kan man i hvert fald ikke klandre forslagsstillerne; den har de overtaget ordret. Det kan hr. Honoré, som er forslagsstiller, måske bekræfte om et øjeblik.

Det er let nok at udtrykke sympati for, at der skal være bedre lejlighed til berettede berigtigelser, og det vil vi da også gerne udtrykke sympati for, men det er jo ikke helt så enkelt, og jeg vil sige på forhånd, jeg tror ikke, at kristeligt folkepartis forslag heller denne gang i sin helhed i hvert fald er uproblematisk og let kan godtages af os som alene tjenende det formål.

Det, der sædvanligvis tænkes på med disse berettede berigtigelser, er jo meget ofte dele af pressens kommercielle spekulation i sladderhistorier, og dér kan alle blive enige om, at det burde være muligt at have lejlighed til at berigtige. Men det grundlæggende bag det er jo, at når man lever i et samfund, hvor presse og nyhedsformidling i alt væsentligt foregår kommercielt — det er en forretning som alt muligt andet at udgive aviser og blade og tidsskrifter, og det skal drives som en forretning, og det bliver drevet som en forretning — så vil der også være indeholdt disse sladderhistorier, når der kan tjenes penge på dem. Så enkelt er det, og sådan vil det blive ved at være, uanset hvilke paragraffer man sætter ind i straffelov, i presselov osv. osv.

Den tendens, der er til at boltre sig i sladderhistorier, bliver selvfølgelig forstærket af den almindelige tendens til popdemokrati som følge af dette forretningsamfunds værdinormer. I mange, mange tilfælde er det jo sådan, at de samme personer, som på et eller andet tidspunkt føler, at nu er denne presse gået over strengen for deres vedkommende, i årene eller månederne forinden selv villigt har deltaget i at lave en slags sladderhistorie i popularitetens navn i den samme presse, men på et tidspunkt er det altså gået over strengen. Det er i virkeligheden udtryk for det samme kulturmønster, når scenefolk, politikere osv. i meget høj grad dyrker det dér privateri i presse og bladskriveri, det er

præcis det samme, som når pressen lever af disse sladderhistorier, som det sker i stort omfang.

Kunne man begrænse dem isoleret, skulle det ikke skorte på vores velvilje, men det er jo vanskeligt at formulere regler, der begrænser på den måde, og vi er i hvert fald meget betænkelige, hvis nogle regler af den art — og det mener vi også de her kan — samtidig ville kunne hæmme en almindelig kritisk journalistik på andre områder. Det har været nævnt ved tidligere behandlinger, at det er en fare, der ligger også i dette lovforslag. Man kan vanskeligt tænke sig nogen af de trods alt forekommende, men alt for få, skal vi kalde det optrævelingssager, som pressen har bedrevet, og som har haft en virkelig solid offentlig og velbegrundet interesse, kørt igennem, uden at man på et eller andet tidspunkt har været en lille smule uden for det 100 pct. sandfærdige, for hvis man vil træfle ting op, som foregår fordækt, så skal man snuse sig frem, så bliver det vilkårene, at man undervejs — og det er vel sket med både Watergateoptrævlingen og med boligoptrævlinger herhjemme, og hvad der ellers har været i tidens løb — en gang imellem har trådt en lille smule uden for det, der var 100 pct. sandfærdigt. Og at begrænse en kritisk journalistik med regler af denne art er altså noget af det, der gør os betænkelige. Så meget mere betænkelige er vi, som jeg vil sige, at allerede med den gældende lovgivning — og dér taler jeg ikke kun om presseloven, men om det, der i øvrigt kan anvendes over for journalister og redaktører — er det mig bekendt aldrig sket, at en redaktør er blevet spjældet for at komme med oplysninger, sladderhistorier, som ikke har gnist af offentlig interesse, men som bare er kommercielle, og som har skadet enkeltpersoner, f. eks. navns nævnelser i retssager og den slags ting. Mens det på den anden side mig bekendt er sket i adskillige tilfælde, at herværende dagblades redaktører er blevet sat i spjældet for at komme ikke med sladderhistorier, men verificerbare påstande om firmaer, som virksomheder, som, til trods for at de var korrekte, var dokumenterbare osv., blev erklæret for ulovlige at fremsætte, fordi det kunne skade de pågældende i deres forretning. Det er den anden side af det klasse-